Vnímavý čtenář moderní japonské literatury si nemůe nevimnout hojného uití mytických motivů a odkazů na klasickou japonskou literaturu. V povídce Joimoto Banany Stín měsíčního svitu se setkáváme s tradiční japonskou dichotomií snu (jume) a reality (ucucu), se symbolem řeky dělící svět ivých (konojo) od světa mrtvých (anojo), se známým starojaponským toposem jume no ukihai1, plovoucím mostem na pomezí reality a snu.2 Nacházíme zde také postavu obdařenou nadpřirozenými schopnostmi připomínající intoistickou amanku miko , nebo motiv rituálního oblékání se do roucha zesnulého3, které má přivolat dui mrtvého na tento svět.4

Co lze v současné literatuře jen stěí přehlédnout, jsou postavy zvířat, jejich stopy nás často dovedou a k animistickým počátkům japonské kultury. Hrdinky a hrdinové současné autorky Kawakami Hiromi si vyrazí na rande s medvědem (Kamisama), posedí v hospodě s muem-chobotnicí (Hokusai), lápnou v křoví na hada, který se jim nastěhuje do bytu (Hebi o fumu). Tawada Jóko pracuje s motivy pohádky o psím enichovi (Inu muko iri), v Kakato o nakuite nechá z tajemného manela hrdinky vyklubat sépii.